

Full diocesà

14 de juny del 2026

p5 —Solemne investidura de doctors a Vic

p6, p7 i p8 —Primera encíclica de Lleó XIV

Ordenació sacerdotal

La nostra diòcesi viu amb alegria i gratitud la propera ordenació presbiteral dels diaques **Camilo Camargo Tovar** i **Mario Pallarès Páez**, que rebran el ministeri sacerdotal de mans del bisbe de Vic, **Mons. Romà Casanova**, el pròxim **28 de juny de 2026 a les 18 h**, a la **Catedral Basílica de Sant Pere de Vic**.

Aquesta celebració representa un moment de gran joia per a tota la comunitat diocesana, que acompanya amb la pregària i l'afecte aquests dos joves que, després d'un llarg camí de discerniment, formació i servei, responen generosament a la crida de Déu al sacerdoci ministerial.

Per a tots dos candidats, el temps de diaconat ha estat una etapa decisiva en la preparació immediata per al sacerdoci. Mn. Camilo Camargo defineix aquest període com "un temps de gràcia, d'aprenentatge i de maduració interior", durant el qual ha aprofundit en el sentit del servei configurant el seu cor amb Crist servidor. L'experiència d'acostar-se a la realitat de les persones, compartir les seves alegries i sofriments i descobrir la importància de la proximitat pastoral li ha permès comprendre que el ministeri neix de la pregària, de l'entrega humil i de l'amor a l'Església.

(continua a la pàgina 4)

«Els donà poder de treure els esperits malignes i de guarir tota malaltia»

Diumenge XI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, els israelites arribaren al desert del Sinaí, i acamparen allà, davant la muntanya. Moisès pujà a la muntanya de Déu. El Senyor el cridà des de la muntanya i li digué: «Parla a la casa de Jacob, comunica això als israelites: Vosaltres heu vist el que he fet als egipcis, i com us he pres sobre les ales igual que una àguila, i us he portat fins a mi. Ara, doncs, si vosaltres m'escolteu i observeu les condicions de la meva aliança, sereu la meva possessió personal, a part de tots els pobles, encara que tota la terra sigui meva. Vosaltres sereu el meu reialme sacerdotal, la meva nació sagrada.»

(19,2-6a)

Salm responsorial

Som el seu poble i el ramat que ell pastura.

[99]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Però després que ell ens ha fet justos per la sang de Crist, amb molta més raó, per Crist, ell ens salvarà de la pena. Perquè si vam ser reconciliats amb Déu al preu de la mort del seu Fill quan érem encara enemics, molt més ara que ja estem reconciliats serem salvats gràcies a la seva vida. Encara més: gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor, que ara ens ha reconciliat, tenim l'honor de gloriar-nos en Déu.

(5,6-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquells temps, Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se n'apiadà, i digué als seus deixebles: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors.» Llavors cridà els seus dotze deixebles i els donà poder de treure els esperits malignes i de guarir tota malaltia. Els noms

dels dotze apòstols són: primer Simó, anomenat Pere, i Andreu, el seu germà; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu germà; Felip i Bartomeu; Tomàs i Mateu, el cobrador d'impostos; Jaume, fill d'Alfeu, i Tadeu; Simó, el zelota, i Judes, l'Iscaiot, que el va trair. Jesús envià aquests dotze, tot fent-los aquestes recomanacions: «No us encamineu a les terres dels pagans ni entreu a la província dels samaritans. Aneu més aviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel. Pel camí prediqueu, anunciant que el regne de Déu és a prop. Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. No heu pagat res per rebre aquest poder; doneu-lo també sense pagar.»

(9,36-10,8)

«Si vosaltres m'escolteu i observeu les condicions de la meva aliança, sereu la meva possessió personal, a part de tots els pobles, encara que tota la terra sigui meva»

«Jesús, en veure aquella multitud, se'n compadí»

Andrey Castrillón, prev.

La mirada de Jesús és la de qui s'atura davant el cansament dels altres i reconeix, en la seva fragilitat, l'anhel profund de trobar descans i consol. L'evangelí d'avui ens posa en la perspectiva de Jesús que contempla la multitud i el seu cor es commou; veu ovelles sense pastor i vides que caminen sense una brúixola clara. D'aquesta compassió brolla el desig de cuidar, de restablir la dignitat i de recordar a cada ésser humà que és un tresor als ulls de Déu.

En aquest sentit, la missió que Jesús confia als dotze és la continuïtat d'aquest amor que vol abraçar tota la humanitat. El Regne de Déu és a prop precisament perquè hi ha algú que surt al nostre encontre. L'elecció dels apòstols és un acte de pura gratuïtat: reben per donar, curen perquè han estat primerament guarits i anuncien la pau perquè han viscut la reconciliació. Com diu Pau en la segona lectura, «Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors», demostrant que Déu pren la iniciativa per estimar-nos i no com a conseqüència dels nostres esforços.

En el dia a dia, aquesta crida es tradueix en l'atenció envers els qui ens envolten. Ser segadors en els sembrats del Regne es tradueix en mans que ajuden, paraules que consolen i gestos que alleugen la solitud. La nostra vida és el camp on Déu actua, donant-nos la paciència amb els fills, l'escolta atenta a un veí que pateix o la integritat a la feina. Som enviats a guarir les ferides invisibles del cor i a portar la llum de l'esperança allà on el desànim sembla guanyar la partida. Viure amb aquesta consciència ens permet de caminar amb una serenitat nova, sabent que cada gest de bon dat és una llavor d'eternitat que Déu fa créixer dins de nosaltres amb la seva gràcia.

La imatge

Jesús mira la gent amb compassió i hi reconeix una humanitat ferida però oberta a l'esperança. La missió neix d'aquesta mirada, es fonamenta en la pregària i es concreta en els dotze apòstols, cridats amb les seves fragilitats però enviats. Anunciar el Regne i guarir el sofriment són inseparables, i tot es viu com a do rebut i compartit en gratuïtat.

Els apòstols Simó, Judes i Tomàs (1481).
Taller de mestre de la llegenda de santa Llúcia

Agenda

Lit. hores: Setmana III

3 dilluns

— Sant Martí de Porres, dominic
— Santa Sílvia
— Sant Pere Almató, dominic
— Sant Ermengol, bisbe
Rm 11, 29-36 / Salm 68 / Lc 14, 12-14

4 dimarts

— Sant Carles Borromeo, bisbe
Rm 12, 5-16a / Salm 130 /
Lc 14, 15-24

5 dimecres

— Sant Zacaries i Elisabet (Isabel)
— Santa Àngela de la Creu, fund.
Rm 13, 8-10 / Salm 111 /
Lc 14, 25-33

6 dijous

Els sants i beats màrtirs del segle XX
— Sant Sever, bisbe de Barcelona
Rm 14, 7-12 / Salm 26 / Lc 15, 1-10

7 divendres

La Mare de Déu del Sufragi
— Sant Ernest i Herculà, bisbes
Rm 15, 14-21 / Salm 97 / Lc 16, 1-8

8 dissabte

Memòria de Santa Maria
Rm 16, 3-9. 16, 22-27 / Salm 144 /
Lc 16, 9-15

9 diumenge XXXII de durant l'any / Cicle C

Dedicació de la Basílica de Sant Joan de Laterà de Roma
La Majestat de Beget
Ez 47, 1-2. 8-9. 12 / Salm 45 / 1Co 3, 9b-11. 16-17 / Jn 2, 13-22

Diumenge 28 de juny rebran el sacerdoci a la Catedral

Redacció

(continua de la pàgina 1)

Per la seva banda, Mn. Mario Pallarès descriu el diaconat com “una escola de servei i de gratitud”. Després d’anys de preparació al seminari, ha pogut experimentar directament la bellesa del ministeri i descobrir que la vocació consisteix sobretot a deixar que Crist estimi el seu poble a través de la fragilitat humana. “La realitat supera qualsevol idea”, afirma, tot destacant que aquest temps ha estat una oportunitat privilegiada per reconèixer la presència del Senyor en cada persona i en cada història.

Durant aquest període de servei, tots dos han pogut conèixer de prop diverses realitats de la diòcesi. Camilo destaca especialment la set de Déu que percep en moltes persones i la necessitat d’una Església propera, senzilla i present enmig de la vida quotidiana. Aquesta experiència li ha confirmat la importància de l’acompanyament personal i de l’escolta atenta com a camí d’evangelització.

Mario, que ha tingut l’oportunitat d’acompanyar el bisbe en nombroses visites pastorals, subratlla la riquesa de les comunitats de la diòcesi. En cadascuna ha descobert carismes, sensibilitats i maneres diverses de viure la fe. Però, sobretot, destaca el sentit de família que es respira a l’Església de Vic: una comunitat on les persones es coneixen, es cuiden i comparteixen la fe amb proximitat i fraternitat.

Mirant cap al futur ministeri presbiteral, tots dos expressen reptes i esperances profundament arrelats en la confiança en Déu. Camilo manifesta el desig de viure el sacerdoci amb fidelitat, senzillesa i esperit de servei, essent un pastor proper, capaç d’escoltar i acompanyar especialment les persones que travessen moments de fragilitat o recerca. La seva esperança és ajudar molts homes i dones a trobar-se amb Crist i a sentir-se acollits dins l’Església.

Mario afronta aquesta nova etapa amb humilitat i gratitud. El seu principal repte és aprendre cada dia a confiar més en Déu que en les pròpies forces i deixar que sigui Crist qui ocupi el centre de la seva vida i del seu ministeri. Amb emoció, afirma que espera poder gastar la seva vida al servei de l’Església i del poble de Déu amb generositat i alegria.

Després de l’ordenació, els nous preveres celebraran les seves primeres misses solemnes. Mn. Mario Pallarès ho farà el **29 de juny a les 19.30 h** a l’església de Sant Josep de les Germanes Josefines de la Caritat, mentre que Mn. Camilo Camargo celebrarà la seva primera missa solemne el **4 de juliol a les 19 h** a la parròquia de la Mare de Déu de la Soledat d’Igualada.

La diòcesi convida tots els fidels a unir-se a aquesta celebració d’acció de gràcies, pregant pels nous preveres perquè siguin pastors segons el cor de Crist i testimonis de l’Evangeli enmig del món. Tal com recorda el lema escollit per a aquesta ordenació, inspirat en l’Evangeli de sant Joan: «*Senyor, vós ho sabeu tot; ja sabeu que us estimo... Pastura les meves ovelles*» (Jn 21,17).

Investidura de nous acadèmics

Acte de «La Academia Hispanoamericana de Doctores» a l'ISCRVic

«La Academia Hispanoamericana de Doctores» va celebrar el divendres 5 de juny, al Seminari de Vic, una solemne sessió en què va conferir el títol de Doctor Honoris Causa a l'I·l·lm. Dr. D. Eudaldo Forment Giralt, acadèmic de nombre i titular de la medalla número 1 de la institució, en reconeixement a la seva trajectòria intel·lectual i acadèmica.

L'acte va servir també per a formalitzar la incorporació de nous acadèmics de nombre, així com per a distingir, a títol pòstum, l'I·l·lm. Dr. D. José Luis Arce Carrascoso com a Acadèmic d'Honor *in memoriam*.

Segons va destacar l'Acadèmia, la concessió del Doctorat Honoris Causa a Eudaldo Forment Giralt vol reconèixer «una vida consagrada al magisteri universitari, a la investigació filosòfica i a la transmissió viva del pensament clàs-

sic i cristià». La seva obra, de projecció internacional, és considerada una de les aportacions més sòlides al pensament filosòfic hispànic contemporani.

La incorporació dels nous acadèmics de nombre simbolitza igualment la continuïtat d'una tradició intel·lectual basada en el rigor acadèmic i el servei a la cultura. Els professors i investigadors que passaren a formar part de la corporació acreditaven trajectòries destacades en àmbits com la filosofia, la teologia, la història, la pedagogia i les ciències humanes, reforçant així el caràcter interdisciplinari i humanístic de la institució. Cal destacar que, de l'ISCRVic, centre docent del bisbat de Vic, van rebre la investidura cinc professors: el Dr. Rodolf Puigdollers, el Dr. Josep Castanyé (fundador de l'Institut), el Dr. Andreu Grau, el Dr. Antoni Prevosti i el Dr. Josep Maria Montiu de Nuix.

Notícies Breus

Santa Joaquina de Vedruna, a la Ruta dels Fundadors

Montserrat va inaugurar el dia 21 de maig una escultura dedicada a santa Joaquina de Vedruna al camí de Sant Miquel, dins la Ruta dels Fundadors. L'acte s'emmarcà en la celebració del bicentenari de la congregació de les Carmelites de la Caritat Vedruna.

L'obra, creada per l'artista blanenc Jordi Coll, representa la fundadora mitjançant un conjunt escultòric inspirat en la imatge d'un llibre obert.

El Papa reconeix com a màrtir un sacerdot moianenc

El papa Lleó XIV ha reconegut oficialment el martiri del sacerdot Manuel Berenguer Clusella, membre de l'Institut de Sant Gabriel, nascut a Castellterçol l'any 1906 i assassinat durant la revolució de 1936. Amb el decret que certifica que la seva mort es va produir per odi a la fe, el pontífex ha fet un pas determinant en el seu procés de beatificació.

«Magnifica humanitas»: la dignitat humana en l'era de la intel·ligència artificial

La primera gran encíclica de Lleó XIV

Publicada el maig de 2026, *Magnifica humanitas* és la primera encíclica del papa Lleó XIV i constitueix una de les aportacions més rellevants del magisteri recent sobre els reptes que planteja la intel·ligència artificial. El document, subtítulat *Sobre la custòdia de la persona humana en el temps de la intel·ligència artificial*, s'adreça no solament als catòlics, sinó també a totes les persones de bona voluntat. El seu objectiu és oferir una reflexió ètica, social i espiritual davant una transformació tecnològica que el pontífex compara amb l'impacte que va tenir la revolució industrial a finals del segle XIX.

Lleó XIV situa la seva reflexió en continuïtat amb l'encíclica *Rerum novarum* de Lleó XIII, que va afrontar la qüestió obrera en plena industrialització. Segons el Papa, avui la gran qüestió social és la intel·ligència artificial i la seva incidència sobre la vida humana, el treball, l'educació, la política i la convivència.

Una pregunta fonamental: què significa continuar essent humans?

El centre de l'encíclica no és la tecnologia, sinó la persona. El Sant Pare parteix d'una pregunta essencial: què significa continuar essent plenament humans en una època en què les màquines poden generar textos, imatges, decisions i processos que fins ara semblaven exclusius de la intel·ligència humana?

Per a Lleó XIV, la dignitat humana no depèn de la capacitat productiva, de l'eficiència ni del rendiment. Cada persona posseeix un valor únic perquè ha estat creada a imatge de Déu. Aquesta convicció es converteix en el criteri fonamental per a valorar qualsevol desenvolupament tecnològic. La tecnologia és bona quan està al servei de la persona; esdevé perillosa quan la persona queda subordinada als interessos econòmics, polítics o tècnics.

Entre Babel i la Jerusalem renovada

L'encíclica utilitza dues grans imatges bíbliques per a interpretar el moment actual. D'una banda, la Torre de Babel simbolitza la temptació de construir una societat basada únicament en el poder, el control i la confiança abso-

El veritable
progrés
consisteix a
preservar i
promoure la
dignitat de
cada persona

luta en la tècnica. De l'altra, la reconstrucció de Jerusalem representa una societat edificada sobre la cooperació, la responsabilitat compartida i el respecte a la dignitat humana.

Segons el Papa, la humanitat es troba davant una elecció històrica: convertir la tecnologia en un nou ídol o posar-la al servei del bé comú. La qüestió no és si la intel·ligència artificial continuarà avançant, sinó en quina direcció ho farà i qui en determinarà els objectius.

Els riscos de la revolució digital

Una part important del document analitza els principals riscos associats a la intel·ligència artificial. Entre aquests, destaca la concentració del poder tecnològic en mans d'un nombre reduït d'empreses i centres de decisió. El Sant Pare alerta que els algorismes, les dades i les infraestructures digitals no poden quedar sotmesos exclusivament a la lògica del benefici econòmic.

També manifesta preocupació per la possible destrucció de llocs de treball, l'augment de les desigualtats socials, la manipulació de la informació, la vulneració de la privacitat i la creació de sistemes de vigilància que amenacin la llibertat humana. La intel·ligència artificial, afirma, pot generar grans beneficis, però també noves formes d'exclusió si no existeixen mecanismes de control i regulació.

Especialment contundent és la seva reflexió sobre l'ús militar de la IA. Lleó XIV defensa que cap sistema automatitzat no hauria de poder decidir sobre la vida o la mort de les persones, i reclama que la responsabilitat moral continuï essent exclusivament humana.

Recuperar els principis de la doctrina social

Davant aquests desafiaments, el pontífex proposa recuperar els grans principis de la doctrina social de l'Església: la dignitat de la persona, el bé comú, la solidaritat, la subsidiarietat i la justícia social. Segons l'encíclica, aquests principis continuen plenament vigents i ofereixen criteris per a orientar les decisions polítiques, econòmiques i tecnològiques del nostre temps.

Lleó XIV insisteix que el progrés no pot mesurar-se tan sols per l'augment de la potència tecnològica. El veritable desenvolupament és aquell que promou totes les dimensions de la persona humana i que arriba a tots els pobles, especialment als més vulnerables.

Educar per al discerniment

Un altre dels grans eixos del document és l'educació. El Papa considera imprescindible formar persones capaces de pensar críticament, discernir la veritat i utilitzar les noves tecnologies amb responsabilitat. La intel·ligència artifi-

cial pot ser una eina valuosa, però mai no pot substituir la consciència moral, la llibertat ni la capacitat humana d'estimar i d'establir relacions autèntiques.

Una crida a custodiar la «magnífica humanitat»

La conclusió de *Magnífica humanitas* és profundament esperançadora. Lleó XIV no adopta una postura de rebuig davant la tecnologia, sinó que convida a orientar-la cap al servei de la persona i del bé comú. La seva proposta és construir una civilització en què la innovació tecnològica vagi acompanyada de saviesa moral, justícia social i respecte per la dignitat humana.

L'encíclica esdevé així una gran crida a custodiar allò que el Sant Pare anomena la «magnífica humanitat»: la capacitat de pensar, estimar, crear, servir i viure en fraternitat. En un món cada vegada més marcat pels algorismes i les màquines intel·ligents, Lleó XIV recorda que el futur no dependrà únicament de la tecnologia que siguem capaços de crear, sinó sobretot de la humanitat que siguem capaços de preservar.

Acollint la *Magnifica humanitas*

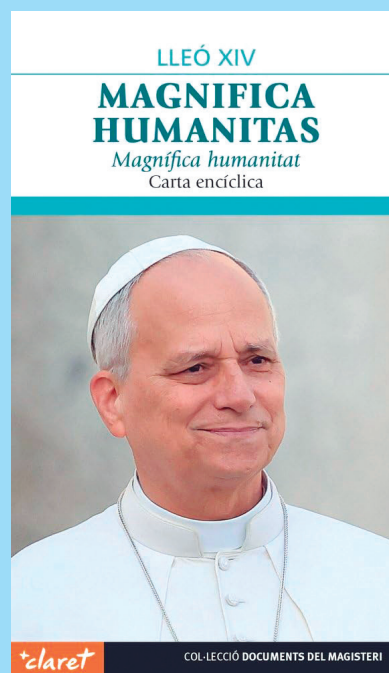
Romà Casanova, bisbe de Vic

L'encíclica de Lleó XIV *Magnifica humanitas* és de caràcter social. Així com el seu predecessor homònim, Lleó XIII, va escriure l'any 1891 la *Rerum novarum* («les coses noves»), el Sant Pare actual ens ofereix una reflexió en aquest «canvi d'època», amb la forta incidència de la tecnologia en tot el que és humà. El subtítol d'aquest document pontifici en concreta l'objecte: «sobre la custòdia de la persona humana en el temps de la intel·ligència artificial», amb el gran repte de «romandre profundament humans, custodiant amb amor aquesta magnífica humanitat que se'ns ha donat i revelat en plenitud en Crist», ja que «la dignitat humana corre el risc de veure's eclipsada per noves formes de deshumanització».

La dignitat humana no ha de quedar eclipsada per noves formes de deshumanització

El Papa tracta aquest tema des de la fe cristiana, amb tot el seu tresor de reflexió al llarg dels segles i des del convenciment que aquesta fe pot il·luminar tota qüestió humana; encara més si afecta la dignitat de la persona i el seu correcte desenvolupament enmig del món. L'Església té la missió d'anunciar Crist, la qual «no pot oblidar la vida concreta dels pobles». La reflexió de la *Rerum novarum* sobre la societat, l'economia i la política cristal·litza en la Doctrina Social de l'Església, que, seguint els ensenyaments de la fe, exposa els principis fonamentals de l'acció cristiana enmig de la societat: el bé comú, la destinació universal dels recursos, la subsidiarietat, la solidaritat i la justícia social. Principis que tenen la seva base en la dignitat de l'ésser humà, imatge del Déu trinitari; la qual cosa duu a la igualtat de les persones i a l'altíssim valor dels drets humans.

La recerca del bé comú és, per a un cristià, «un valor no negociable, com també ho és la promoció de la vida», la qual cosa implica «sortir del petit món dels propis interessos». Per altra banda, «avui som cridats a reconèixer que la destinació universal no es refereix solament als béns materials sinó també als immaterials i culturals». La justícia social exigeix el que sant Joan Pau II anomenava «opció preferencial pels pobres»; és a dir, que el punt de partida siguin sempre els darrers. «En aquests temps, la justícia social també s'ha de confrontar amb l'ambient creat per les tecnologies digitals. La difusió de xarxes globals, plataformes i sistemes d'IA canvia la manera d'informar-se, de comunicar-se i d'accedir als serveis. La justícia, doncs, demana que s'impedeixi el sorgiment de noves formes d'exclusió i de privació de llibertat».

